

menheden til — lad mig udtrykke det pro-saisk — men det er uden Tvivl et Hoved-formaal eller vil blive et Hovedformaal at skabe den bekvemtest mulige Adgang for Almenheden til at tage i Skoven og gaa i Vandet. Disse Formaal er imidlertid, som der allerede er gjort opmærksom paa, i mangfoldige Tilfælde kontrære, saaledes at jo bekvemmere og sikrere Adgangen bliver for Almenheden til at tage i Skoven og gaa i Vandet, desto vanskeligere og usikrere bliver Naturfredningen paa de paagældende Steder, hvor Naturfredning netop ofte har særlig Værdi og Betydning.

Ved Siden af nogle mindre væsentlige Ændringer i den gældende Lovs Bestemmelser om Behandlingen af Naturfredningssager, altsaa Bestemmelser af formel Natur, som jeg ikke her nærmere skal omtale, udover at jeg vil slutte mig til de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen gjorde om Overfredningsnævnets Sammensætning, idet jeg tror, det vilde være heldigere for det egentlige Naturfredningsformaal, som Loven forfølger, at dette Overnævn havde en mere ensartet Karakter, saa at det ikke blev et skiftende Hold af Politikere, som hvert fjerde Aar blev valgt ind, og som dannede Flertallet i Nævnet, men at det i højere Grad blev Jurister, Kunstnere og Arkitekter, Mennesker, der i særlig Grad har beskæftiget sig med Naturfredningsspørgsmaalet — ved Siden af disse Bestemmelser af formel Natur indeholder Lovforslaget kun enkelte nye Regler af realt Indhold, men ganske vist overordentlig vidtgaaende og vilkaarligt Indhold, nemlig Bestemmelserne i § 11, 2det Stykke, om Forbud i visse Tilfælde mod Bygningers Opførelse og Bestemmelserne i § 22 om en almindelig Naturfredningsplan samt Bestemmelsen i § 24 om udvidet Adgang for Almenheden til Strandbredder og Bestemmelsen i § 23 om Fredskovens ubegrænsede Aabning for Almenheden.

Mod begge disse sidste Bestemmelser vil jeg nedlægge Indsigelse baade paa Privatejendomsrettens Vegne og — under Henvi-sning til selve Lovforslagets § 1 — paa det Dyr- og Plantelivs Vegne, hvis Fredning af naturvidenskabelige Hensyn netop er af væsentlig Interesse.

Lad mig begynde med § 23, ved hvilken Paragraf den højttærede Justitsminister gæstfrit og gavmildt indbyder hele Familien Almenheden med Børn og lige saa mange Venner og Bekendte det skal være til „garden party“ saa at sige i alle private Skovejeres Skove Landet over. Det er en

virkelig storslaaet Grandseigneurgestus, hvormed den Finansmæcen, der hedder den danske Stat, her kommer sin Klient, det brede Demokrati, i Møde, og denne stats-patriarkalske Rundhaandethed har den særlige Fordel, at den ikke koster Staten en Øre. Staten indbyder! Som den rige Mand, der gjorde Gæstebud, gaar den ud paa Veje og Stræder og indbyder Almenheden, det vil sige alle og enhver undtagen dem, der har været straffet for Krybskytteri, indbyder dem til at tage i Skoven, hvor og naar de har Lyst til det — de private Skovejere betaler Skovturen, Staten har kun Fornøjelsen og Behageligheden ved at indbyde!

Inden jeg kommer nærmere ind paa denne socialdemokratiske Mæcenvirksomhed, vil jeg gerne for en Sikkerheds Skyld minde om, at Socialdemokraternes republikanske Grundlovsforslag af 1920 i sin § 51 anerkender Privatejendomsretten. Denne Paragraf lyder saaledes: „Arbejdet er Kilden til al Værdi, derfor bør Udbyttet af Arbejdet tilfalde dem, som arbejder. Ingen er pligtig at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvællet kræver det; det kan kun ske ved Lov og mod fuldstændig Erstatning.“ Jeg ved ikke, om den foreslaaede Skovtursret hører med til det Arbejdsudbytte, der bør tilfalde dem, som arbejder, men jeg ved, at Skovtursretten vil give de private Skovejere meget ulønnet Arbejde, som ikke vil være Kilde til økonomisk Værdi for dem! Hvis det ved Lov blev bestemt, at Almenheden skulde have Færdselsret paa alle dyrkede og udyrkede Arealer Landet over, undtagen maaske i Haver, uden at der skulde svares Ejeren Erstatning for anden Ulempe end den direkte paaviselige Skade, vilde der ikke foreligge et Indgreb i Privatejendomsretten, men kun en almindelig, om end sindssvag Begrænsning af Ejendomsrettens Begreb. Paa lignende Maade er det en Begrænsning, men en fornuftig Begrænsning af Begrebet: Privatejendomsret, naar Loven af 1925 om bestaaende Landbrugsejendomme bestemmer, at disse skal opretholdes og drives som Landbrug, medmindre Ejeren kan paavise en samfundsøkonomisk mere fordelagtig Anvendelse, i hvilket Fald der gives Adgang til Dispensation fra Bestemmelsen — han maa saaledes ikke lægge Ejendommen ud f. Eks. til Agerhøsepark.

Det er heller ikke et Ekspropriationsindgreb i Privatejendomsretten, naar Skovfordningen af 27. September 1805 bestemmer, at bestaaende Skove skal opretholdes som Skovbrug. Loven paabyder